

Любов МИРОНОВА

Ролята дава свобода
и още нещо

Как Душко реши да стане истински фокусник
и се срещна с великата вълшебница

Имало едно време едно малко дете на име Душко-Послушко. Душко бил сладък, послушен и добронамерен.

Събудил се една сутрин Душко, станал както обикновено, направил гимнастика – малко коремни преси, малко лицеви опори, измил си зъбите, сресал си косата, изтупал си завивките, оправил си леглото, сгънал си пижамката, сложил си чисти дрехи, огледал се в огледалото, отишъл при майка си и казал:

– Мамо, каква закуска да ти приготвя?

А майката сънена едва продумала:

– Душенце, не е ли много рано, миличък?

Душко рекъл:

– Раничко е, маме. Рано пиле – рано пее.

Какво мога да направя за тебе, маменце?

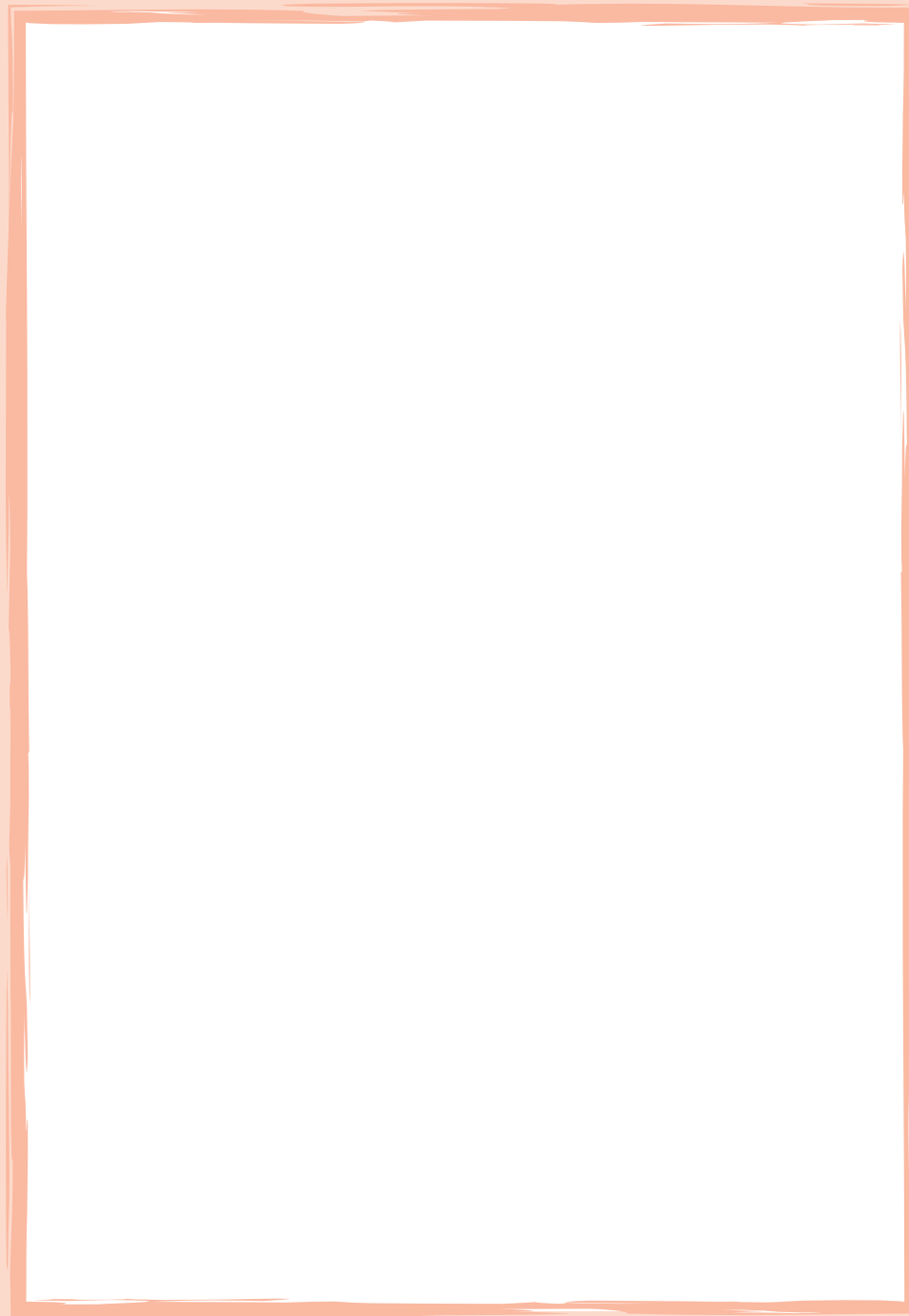
Майката казала:

– Как какво? Една целувчица!

Душко залепил една целувка на бузата на майка си и тя го помолила за чай.

Станала майката, оправила се, седнала да пие чай. Душко вече бил закусил и си четял книжка. Майката го попитала:

– Душко, ти какви планове имаш за днес?

Душко отговорил:

– Ооо, какви планове, решил съм да стана магьосник.

И майката го погледнала изненадано.

– Ааа, това е много интересно! Как ти хрумна тази идея?

Душко обяснил:

– Еми, как така да не ми хрумне? Ето, отиваш на цирк – фокуси, ама тия фокуси, маме, са ала-бала, отиваш на кино – там фокуси пак, ама и те ала-бала фокуси. Аз искам да правя истински фокуси.

Майката се зачудила.

– И кое е истински фокус?

– Е, как кое? Ето така – държа си ръката и както си я държа, така – ХОП! – вътре се появява едно бонбонче и аз го давам на мама, защото много я обичам.

– Еее, и аз искам такива фокуси! Хайде, маме, задръж ръчичката, та да се появи и една тортичка за мама и ако може, и една нова пола, че и нови ботуши. Маме, и краченцата сигурно трябва да сложиш, една кола „Ягуар“ за мама да се появи. Само внимавай да не те смачка.

Душко я гледал сериозно и бутнал очилцата си.

– Мами, аз не се шегувам, смятам най-сериозно да се заема с това нещо.

– Щом те влече, миличък, давай! Ако стигнеш до ягуара, няма въобще да ти се сърдя.

– Мамо, как може такива неща? Ти не ме взимаш на сериозно. Много съм разочарован.

– Обърнал се, влязъл в стаята и си затворил вратата.

Майката почукала и казала:

– Великата магьосница на всички времена пристига – врата, падни! – и бутнала вратата, без да иска, малко по-силно, а тя се откъснала от пантите и паднала.

Душко страхотно се смутил вътре и си казал: „Леле, сигурно някоя вълшебница идва“. А майката – още по-смутена, че е изкъртила вратата, – гледала Душко с ококорени очи и не мърдала. Душко си помислил: „Леле, тази жена какво се е ококорила, това не е майка ми! Сигурно наистина е магьосница“. Изправил се, застанал мирно и казал:

– Госпожо, госпожо, по-леко, по-леко. Леко

със стените.

А майката още по-ококорена, щом си представила бащата, като се прибере и види изкъртената врата как ще реагира, се зачудила какво да прави. Душко обаче бил много съсредоточен и казал:

– Аз също съм голям магьосник. Ето, вижте – ала-бала портокала – портокал в ръката... – и в ръката му нищо не се появило.

На майка му ѝ станало смешно от цялата тази история.

– Аз съм великата магьосница, сега ще ти покажа силата на моята магия – и с един скок скочила на кревата.

Обаче тя била малко тежичка, ламелите не издържали и се чуло едно ФРАС, при което тя потънала в кревата. Душко бил впечатлен и си казал: „Това със сигурност не е моята майка. Тази магьосница е много разрушителна, дотук нищо друго не виждам“. И внимателно подходил:

– Госпожо, само към стъклата не приближавайте, че навън е студено и ще се простудим. Ако обичате, правете магиите по към центъра на стаята, където е килимът. Благодаря.

После се замислил, че тя, ако вземе да разбие пода, ще пропаднат при съседите отдолу. Изведнъж се зачудил дали да не извика майка си. А майката, като гледала какво направила с ламелите, свят ѝ се завило, едва си извадила краката от леглото.

В този момент бащата се появил на касата на вратата. Гледал и не вярвал – вратата избита, а майката, вече потрошила леглото, се изнасяла на пръсти. Точно щял да я попита какво се случва, тя казала сериозно от средата на стаята:

– Аз съм великата магьосница – вдигнала рязко ръка, за да покаже колко е велика, и в този момент и полилеят се откачил – пръснал се на парчета.

Душко долазил на четири крака до татко си, полазил го като гъсеница, гушнал се във врата му и на ухото му прошепнал:

– Татко, тая тука е опасна. Давай да бягаме. Изкърти вратата на стаята, почупи ми креватчето и точно преди да излети през прозорците, я спрях, че щяхме да си замръзнем от студ, обаче гледай – лампата разби, а ток не я хвана.

Таткото гледал жена си абсолютно

невярващ и не знаел как да реагира. Майката, леко смутена, се чудела какво да направи – дали да продължи да е вълшебница, или да си признае какви ги е свършила. Обаче решила, че за пред детето е по-добре да си е вълшебница.

– Господинът на касата с детето на шията, падни!

А господинът на касата въобще нямал желание да пада, всеки момент бил готов да извика с все сила: „Жено, обезумя ли? Какво правиш?“, обаче майката не се давала. Направила едно движение с ръка и казала:

– Абра-кадабра, ала-бала портокала, падни!

И точно като казала „падни“, си оплела краката и ФРАС! – полетяла към мъжа си и детето, и както се била залетяла, се плъоснала върху тях и ги съборила. Мъжът ѝ по гръб, после детето, а тя най-отгоре. Мъжът се хванал за главата – отзад имал цицина, на детето очилцата били паднали и то си ги търсело.

– Татии, да бягаме!

Бащата решил да подходи с добро.

– Госпожо вълшебнице, ние сме готови да ви сътрудним. Искате ли да седнете на

фотьойла, ние с детето ще ви донесем нещо за пиене, вода с малко валериан, хапченца за нерви, малко газирана напитка, кифлички с успокоителни. Каквото кажете, госпожо, това ще ви донесем. Може и една линейка да ви повикаме, за да се успокоите, че много разрушения са настъпили.

Майката седнала на фотьойла и като вълшебница каза:

– Нямам нужда от вашите неща, сега сама ще си сътворя една напитка. Ала-бала портокала!

Обаче понеже нищо не се появило, тя взела аквариума с рибките и се направила, че това е вълшебно питие, от което отпива. Пийнала една глътка и каза:

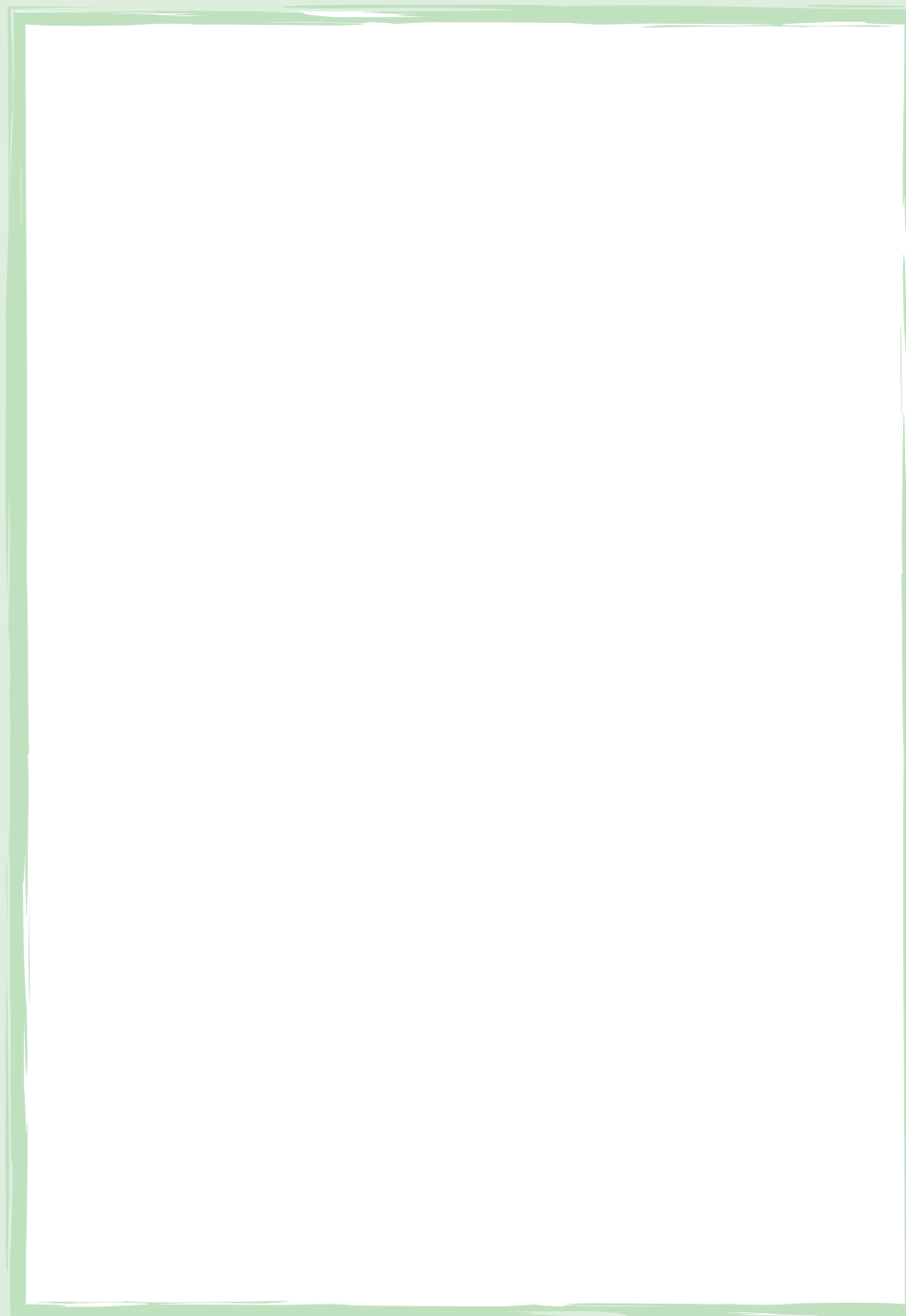
– Ньом-ньом, много вкусно!

Таткото вече съвсем се бил притеснил, а Душко казал:

– Леле, тате, давай да си ходим, че не знам... Ще вземе да изяде и рибките, а това не мога да го понеса като гледка.

Таткото рекъл:

– Е, стига де, как ще изяде рибките.

А Душко посочил.

– Виж какво направи с детската стая. Тя щом в една детска стая може такива разрушения да извърши, ти с едни рибки ли мислиш, че няма да се справи?

Таткото се притеснил за рибките, скочил и грабнал аквариума и побягнал с него към другата стая да ги скрие, да не би вълшебницата да реши изведнъж да си поиграе с тях на гъл-гъл.

Душко застанал пред нея.

– Госпожо, и аз съм велик магьосник, и знам много велики тайни. Като затворя очи и си представя как силата идва в мен, мога да ви вдигна с фотьойла.

А майката го подканила:

– Добре, съгласна съм. Вдигай, макар че съм малко тежка.

Душко размахал ръка.

– Ала-бала, повдигни фотьойла, ала-бала.

Майката започнала да се прави, че уж постепенно се вдига от фотьойла. Повдигала, повдигала, повдигала, обаче като повдигала, то започнало да си личи, че се вдига на пръсти, и решила малко и с ръце да си помогне. Взела уж

да се надига, ама залитнала и направо по очи на масичката с плодовете. Прас! Хайде и масичката вече я нямало, а плодовете – из цялата стая.

Душко се притеснил.

– Вдигнах вълшебница, обаче, без да искам, я изпуснах и тя падна върху масичката.

Таткото погледнал вълшебницата много строго.

– Госпожо вълшебница, ако поиграем още малко на тази игра, заплатата ми ще отиде изцяло за ремонт на нашето вълшебно жилище.

А вълшебница помахала.

– Ааа, аз съм богата вълшебница.

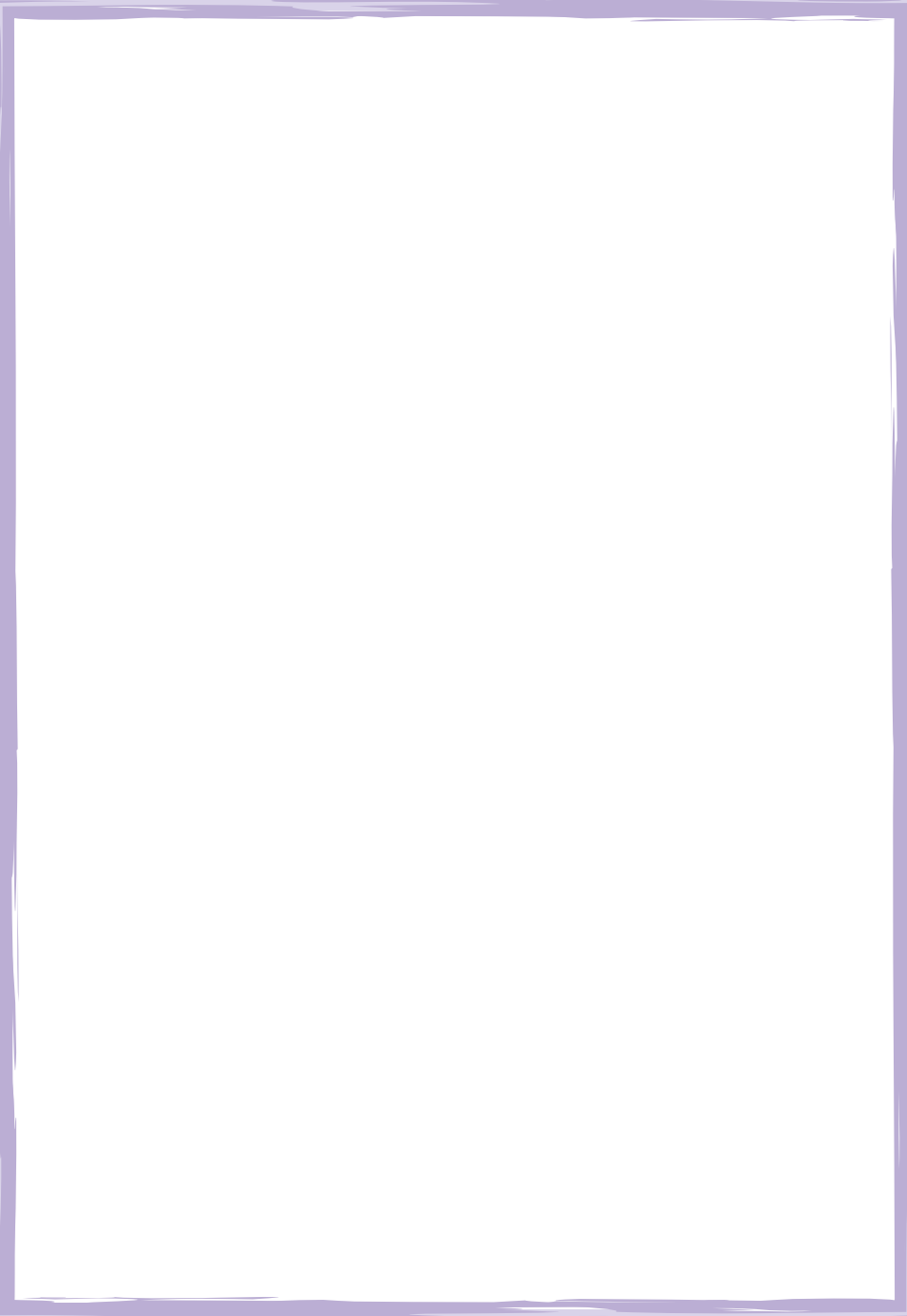
– Да, нова врата, нов креват за детето, нова масичка, нова купа за плодове и полилей. Мисля, че ще трябва и да работите известно време, примерно да гладите ризите ми или да пускате прахосмукачка, за да го забравя.

Вълшебница казала:

– Ама може ли такива работи сега, защо ще ви гледя аз? С вълшебната пръчка правя ей така – ПРАС.

Чуло се ПУК отдолу. Душко казал:

– Аз няма да гледам вече. Искаш

ли да излезем в парка да се разходим, а
вълшебницата, като си отиде, мама ще оправи
всичко.

Таткото кимнал.

– Най-добре, миличък, вярно, да отидем
в парка, а майка ти, като си дойде, всичко ще
оправи.

Гледал той майката в очите.

– Тази вълшебница майка ти, като я почне,
и вратата ще си оправи, и масичката ще си
оправи, и плодовете ще си събере, и стъклата
ще си почисти, и даже и дъски за креватчето ще
намери. И изобщо време е тази вълшебница да
си тръгва.

Таткото хванал Душко и отишли в парка.
А майката през това време взела чук, пирони,
длето и почнала да кове вратата, оправила
пантите, извадила счупените дъски на детското
креватче и тръгнала да търси дъски, ама
се наложило да се обади на един приятел с
мебелна къща. Бързо го повикала да донесе
ламели и да оправи креватчето. Взела нов
полилей от магазина до блока. После заковала
масичката, събрала плодовете. Душко се

прибрал с татко си след час от парка и гледа – ни помен от вълшебница вкъщи, и викнал:

– Мамо, мамо, тук ли си?

Майката изскочила.

– Да, Душко, тук съм, маме.

– Леле, мамо, ако знаеш, една жена беше дошла тук и като почна – чупи-троши, чупи-троши и вика: „Аз съм вълшебница“. Леле, мамо, аз бях решил вълшебник да ставам, ама аз това си го мога, така или иначе, като се събудя сутрин, до вечерта досущ като нейните вълшебства правя. Въобще повече няма да уча за вълшебник.

Майката погледнала таткото.

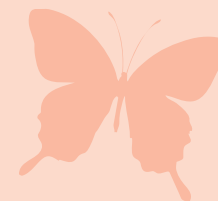
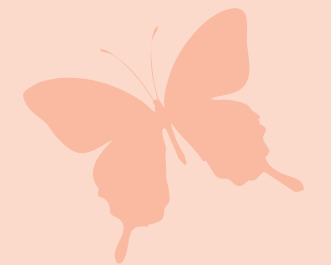
– Леле, добре, че бяхте излезли. Като се прибрах, гледам една жена чупи-троши, едва оправих къщата.

Бащата обиколил стаята, видял креватчето на детето, видял нов полилей, видял оправена врата.

– Ей, жено, жено, добре, че си ти. Че ако ми беше паднала онази вълшебница, бая щях да я „посъветвам“, така че следващия път да прави вълшебства в друга къща.

Майката го погледнала кротко и проронила:

– Вълшебството е свободата. Правиш уж нелогични неща. Радостен си извън очакванията на другите. – И тихо му прошепнала: – Искаш ли, когато сме сами, да поиграем на Вълшебници двамата? Само малко?

© Любов МИРОНОВА, автор 2016

Марин Бодаков, редактор
Ваня Петкова, коректор
Захари Димитров, предпечат

Ролята дава свобода и още нещо
Как Душко реши да стане истински фокусник
и се срещна с великата вълшебница

Поредица – Бонбончо – 8 – Душко...

© Издава PPTL; office@pptl.bg
София, 2016
Първо издание

„Ако искате децата ви да станат интелигентни, четете им приказки. Ако искате да са по-интелигентни, четете им повече приказки.“

Алберт Айнщайн

